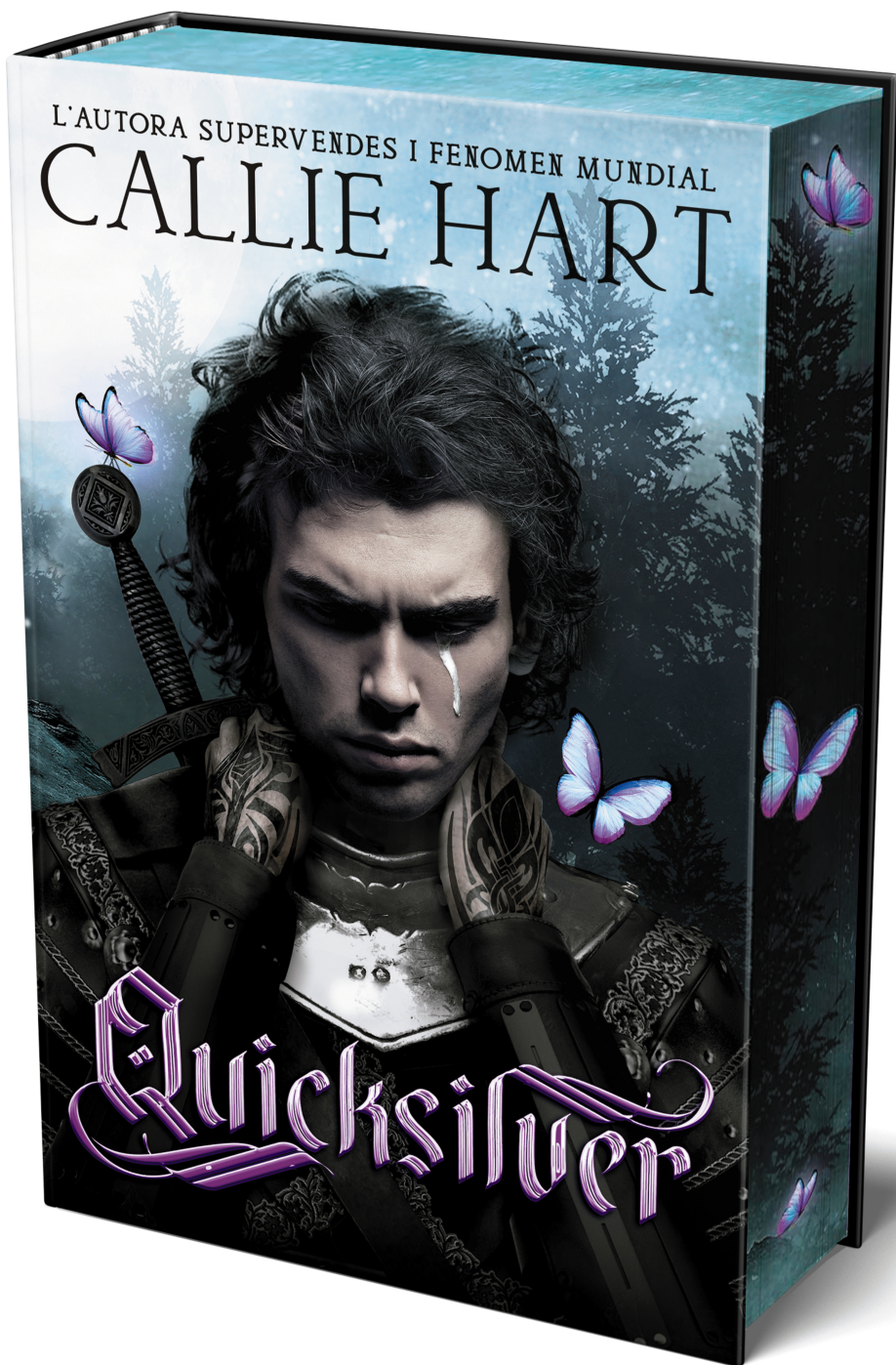

L'AUTORA SUPERVENDES I FENOMEN MUNDIAL

CALLIE HART

Quicksilver

CALLIE HART

Quicksilver

Traducció de l'anglès de
Montse Soler Llopis i Anna Turró Armengol

FAERIS

Títol original: *Quicksilver*

Primera edició: abril de 2025

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la Llei, que estableix penes de presó i/o multes, a més de les corresponents indemnitzacions per danys i perjudicis, per a aquells que reproduueixin, plagiiïn, distribueixin o comuniquin públicament, totalment o parcialment, una obra literària, artística o científica, o la seva transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada a través de qualsevol mitjà, sense la preceptiva autorització.

Copyright © 2024 by Callie Hart

Disseny de coberta de Callie Hart. Imatges de coberta © Shutterstock; Dreamstime; Envato.

Coberta: copyright © 2024 by Hachette Book Group, Inc.

© De la traducció: Montse Soler Llopis i Anna Turró Armengol, 2025

© Faeris Editorial (Grupo Anaya, S. A.), 2025

Valentín Beato, 21. 28037
Madrid

ISBN: 978-84-19988-61-4

Dipòsit legal: M. 359-2025

Imprès a Espanya - Printed in Spain

Descobreix aquí el regne de Faeris:

*Per als que viuen els seus malsons,
perquè d'altres puguin viure els seus somnis.*

CELAJUN

L'UIL
DE LA MITJANT

BOSC DE
VIMET

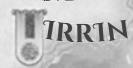
EL PALAU D'HIVERN

YVELIA

CAHLISH

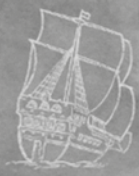

OMNAMERRIN

TILIA TARRAN ROSS

DIGNOEST

TETH

SANASROTH

LA BRETXA

TERRES
DEL CIAN BAHQUIDDER

GILARIA

MUNTANYES BAI XES

GILLETHRYE
BALLARD

INISHTAR

L'ESCU

L'ISSA

MAI NO OBLIDIS...

QUE ELS MONSTRES PROSPEREN

EN LA FOSCOR.

MEMORITZA

TOT EL QUE LLEGEIXIS AQUÍ.

PREPARA'T

PER A LA GUERRA!!

GUIA DE PRONUNCIACIÓ

PERSONES

Saeris — Sa-eris

Rusarius — Ru-sa-rius

Omnamshacry — Om-nam-sha-crai

Iseabail — I-sha-bel

Belikon — Be-li-con

Oshellith — Oh-she-liz

Taladaius — Ta-la-dai-us

Daianthus — Dai-an-zus

Lorreth — Lor-rez

Balquhiddier Clan — Bal-ki-der (clan)

Te Léna — Tei Le-nah

Danya — Dan-yah

LLOCS

Zilvaren — Sil-va-ren

Yvelia — I-ve-liah

Cahlish — Cal-lish

Sanasroth — Sa-nas-roz

Gilaria — Gi-la-rién

Líssia — Lís-sian

Ammontraíeth — Ah-mon-trei-ez

Omnamerrin — Om-na-mer-rin

1

L'ESCALADA

—Ja ho saps. En realitat, no cal tota aquesta violència. A la ciutat de Zilvaren tothom sabia que mentir a un guàrdia representava la mort. Ho sabia de primera mà i d'una manera més dolorosa que la majoria de zilvarenesos. Feia gairebé un any, havia vist com un dels homes de la reina, amb una armadura daurada abonyegada, esbudellava el meu veí per haver mentit sobre la seva edat. I, encara pitjor, abans d'això, un dia em vaig quedar petrificada i muda al mig del carrer mentre esberlaven la gola de la meva mare d'orella a orella i la seva sang calenta de camperola es vessava en dolls al damunt de la sorra torrada pel sol.

Aleshores, mentre l'atractiu guàrdia em premia el coll amb força, a través del seu guantellet amb bonics gravats, vaig veure les Bessones, els dos sols que brillaven damunt nostre, com si fos un mirall daurat. Va ser una sort que jo no esclatés i revelés els meus secrets tal com ho fa una peça de fruita madura. Les puntes metàl·liques dels seus dits se'm van endinsar a la gola.

—Nom. Edat. Districte. Xerra —va remugar—. No està permesa l'entrada al Nucli als ciutadans de classe baixa.

Com la majoria de ciutats, Zilvaren, el Gran i Brillant Estendard del Nord, havia estat dissenyada en forma de roda. Al voltant del perímetre exterior de la ciutat, s'hi van construir els diferents radis, murs que servien per mantenir la gent dins dels seus

districtes, que s'alçaven fins a cinquanta metres per damunt dels barris de barraques i de les clavegueres desbordades.

El guàrdia em va sacsejar amb impaciència.

—Va, respon, nena, o t'enviaré directament a la cinquena porta de l'infern.

Li vaig palpar lleugerament el guantellet, totalment incapaç d'esquivar-li l'engrapada, i vaig somriure, girant els ulls enlaire cap al cel blanc com la llet.

—Com coi t'he de dir... res, si... no puc... respirar?

Els ulls foscos del guàrdia eren plens de ràbia i, en conseqüència, s'intensificava la pressió que exercia a la meva tràquea.

—Tens idea de la calor que fa a les celles del palau, durant la rendició de comptes, lladregota? Sense aigua? Sense aire fresc? Amb la pudor dels cadàvers en descomposició n'hi ha prou per fer vomitar el més gran botxí. Seràs morta d'aquí a tres hores, recorda què et dic.

Pensar en les celles del palau sí que em va preocupar. M'havien enxampat robant una vegada i m'hi van fer estar durant vuit minuts eterns. Amb vuit minuts en vaig tenir prou. Durant la rendició de comptes, quan els sols, Balea i Min, estan més a prop l'un de l'altre i l'aire de la tarda tremola de calor, no fa cap gràcia quedar atrapada sota terra en l'antre infecte que fa de presó sota el palau de la Reina Imperible. I, a més a més, jo feia molta falta a la superfície. Si no tornava abans del capvespre, l'acord que havia estat negociant durant hores la nit passada es trencaria. Sense acord, no hi hauria aigua i, sense aigua, la gent que m'importava patiria.

Per més que em dolgués, vaig cedir.

—Lissa Fossick. Vint-i-quatre anys. Soltera —li vaig picar l'ullet i el cabró encara em va estrènyer més fort. Tenia els cabells foscos i els ulls blaus, cosa que no era habitual a la Ciutat de Plata; es recordaria de mi. L'edat que li havia dit era real, així com el meu patètic estat civil, però el nom que li havia proporcionat no ho era. El meu nom real? De cap manera li diria això perquè sí. Aquest cabró es cagarà a sobre si sabés que tenia entre les seves mans a Saeris Fane.

—Districte? —va demanar el guàrdia.

Per Déu! Quina insistència. Estava a punt de penedir-se d'haver-ho demanat.

—El Tercer.

—El Ter... —El guàrdia em va empènyer cap a la sorra abra-sadora i, quan vaig inhalar, sense voler, algunes de les partícules sobreescalfades em van escaldar la part posterior de la gola. La se-güent inspiració la vaig fer a través de la màniga de la camisa, però no hi havia manera de filtrar del tot la sorra; sempre se n'hi aca-baven colant un parell de granets. El guàrdia va retrocedir tenti-nejant.

—Els residents del Tercer districte estan en quarantena. El càstig per sortir del districte és... és...

No hi havia cap càstig per abandonar el Tercer; ningú no ho havia fet mai abans. Els que no tenien la sort de guanyar-se la vida als carrerons bruts i als carrers laterals i pudents de casa meva nor-malment morien fins i tot abans de plantejar-se escapar-ne.

Dret a sobre meu, la ràbia del guàrdia es va convertir en algu-na cosa més semblant a la por. Va ser aleshores quan vaig veure la petita bossa de la pesta que penjava del seu cinturó i vaig ado-nar-me que ell, com molts altres zilvarenesos, era creient. Amb una sacsejada de pànic, va aixecar el peu i em va clavar la sola de la bota a les costelles. El dolor em va fer contenir la respiració men-tre alçava la bota per clavar-me una altra puntada de peu. No era pas la primera pallissa que rebia. Podria suportar una altra punta-da de peu de merda com qualsevol altre estafador oprimít, però aquella tarda no tenia temps d'acomodar-me als desitjos dels fanà-tics seguidors de Madra. Havia d'estar en un altre lloc i se m'esta-va acabant el temps.

Amb un gir ràpid i una camada cap endavant, vaig agafar el guàrdia just per sota el genoll; un dels únics llocs on l'armadura daurada i pesada que duia no el protegia. Van començar a cau-re'm llàgrimes ràpides i calentes. Creïbles. Vaig fer una bona actua-ció, però és clar que hi tenia molta pràctica.

—Si us plau, germà! No m'hi facis tornar. Moriré, si ho fas. Tota la meva família té tremolors. —Vaig tossir per causar efecte, un estossecc sec que no s'assemblava gens a la tos humida i congestionada d'algú que s'està morint. Però el guàrdia possiblement mai no havia vist ningú amb aquesta malaltia abans. Horroritzat i amb la boca oberta, va veure com li engrapava els pantalons amb la mà.

Un segon després, amb la punta de l'espasa, em va fer un forat a la camisa, just entre els pits. Amb una mica de pressió a l'empunyadura de l'arma, seria només una altra lladregota morta, des-sagnant-se pels carrers de Zilvaren. Vaig pensar que ho faria, però després vaig veure com analitzava la situació i reflexionava sobre què hauria de fer després si em matava. En els altres districtes, els morts es deixaven als carrers perquè s'anessin podrint, però no passava el mateix a les zones frondoses i arbrades del Nucli. Potser les elits adinerades de Zilvaren no podien controlar les sorres arrossegades pels vents càlids de l'oest, però no tolerarien que una rata malalta de pesta es descompongués grollerament en un dels seus carrers. Si aquest guàrdia em matava, hauria de desfer-se del meu cos immediatament. I, per com em mirava, aquesta era una tasca arriscada que possiblement no volia assumir. I és que, si jo era del Tercer districte, era molt més perillosa que qualsevol carterista de pa sucat amb oli: era contagiosa.

El guàrdia es va treure el guantellet i el guant de la mà —la mà que havia utilitzat per mig estrangular-me— i els va deixar caure damunt la sorra. El metall brunyit va deixar anar un brunzit sostingut quan va tocar el terra, que em va ressonar a les orelles i, aleshores, tots els meus plans es van esfumar. M'havien enxampat pispant un trosset petit de ferro retorçat d'una parada del mercat. Havia sospesat les probabilitats i vaig considerar que valia la pena arriscar-me, sabia que un petit lingot m'aportaria uns bons beneficis. Però, i això? Un metall preciós com aquest, llançat a terra com si no valgués res? No me'n vaig poder estar.

Em vaig moure a una velocitat que el guàrdia no s'esperava. En una maniobra àgil i explosiva, em vaig estirar cap endavant i vaig

agafar el guantellet, enfocant-me principalment en la peça de metall més gran. El guantellet era impressionant, fet molt hàbilment per un autèntic mestre. Les petites anelles d'or s'entrellaçaven per formar una cota de malla que era notòriament impenetrable, per la fulla o per la màgia. Tot i això... el pes del guantellet, la quantitat sòlida d'or que componia aquella peça de l'armadura... no em podia imaginar que tornés a tenir mai aquella quantitat d'or a les mans.

—Quieta! —El guàrdia es va llançar cap a mi, però era massa tard. Ja havia agafat el guantellet. Ja me l'havia posat a la mà i l'havia collat al canell. I ja estava corrent cap al mur del Nucli tan ràpid com em portaven les cames—. Atureu aquesta noia! —El crit del guàrdia va rebotar pel pati empedrat amb un eco estrepitos, però ningú no en va fer cas. La multitud que s'havia reunit per veure l'espectacle quan em va capturar es va dispersar com canalla espantada en el moment precís en què vaig pronunciar la paraula «Tercer».

Un recluta s'havia de sotmetre a un entrenament formidable abans que l'acceptessin a la guàrdia de la reina Madra. Els que eren seleccionats per a l'esgotador programa de divuit mesos estaven sotmesos repetidament a ofegaments i rebien pallisses a través de tots els sistemes d'arts marcial registrats a les empolsinades biblioteques de la ciutat. D'aquesta manera, quan es graduaven, podien tolerar quantitats inimaginables de dolor i tenien tal domini de les seves armes que eren imbatibles en una baralla. Eren màquines. A les casernes, a la pista d'entrenament, no aguantaria ni quatre segons contra un guàrdia ben entrenat. L'orgull de la reina Madra exigia que la seva guàrdia fos la millor de les millors. Però l'orgull de Madra era quelcom famolenc i bastant insaciable. Els seus homes no només havien de ser els millors. També havien de tenir el millor aspecte, i per això no podien portar una armadura lleugera. Sí, a la pista d'entrenament, l'imbècil que m'havia enxampat robant el ferro m'havia reduït en poc temps. Però allò no era una pista d'entrenament. Era el Nucli, i era l'hora de la rendi-

ció de comptes, i aquell pobre desgraciat portava una armadura cerimonial que l'oprimia com un gall d'indi lligat en un dia festiu.

No podria córrer, amb tot aquell metall pesant. Ni tan sols podria trotar.

I, collons, estava més clar que l'aigua que no es podria enfil·lar per una paret.

Vaig córrer cap al mur oriental, movent els braços i les cames tan ràpid com em permetia el meu cos adolorit. Em vaig llançar a l'aire i vaig xocar amb força contra la pedra arenosa que s'estava esmicolant. L'impacte em va fer expulsar tot l'oxigen dels pulmons.

—Ai, ai, ai. —Va semblar com si l'Elroy hagués agafat un mall de la forja i m'hagués colpejat directament al plexe solar. No volia ni pensar en els hematomes amb què em despertaria l'endemà, això si em despertava, és clar. No hi havia temps per perdre. Vaig clavar els dits en un forat estret que hi havia entre els forts blocs de pedra arenosa, vaig serrar les dents i em vaig aixecar. Amb els peus vaig buscar la manera d'adherir-m'hi bé, i vaig aconseguir-ho. Però la meua mà dreta...

Maleït guantellet. Que n'estava, de mal dissenyat.

En intentar agafar-me a alguna cosa que m'ajudés a anar més amunt, l'or picava contra el mur i ressonava com un cant de sirena. Els meus dits, hàbils i prims, fets per forçar panys, obrir finestres i remoure els cabells gruixuts d'en Hayden, no servien de res si no podia doblegar el canell. I no podia.

Merda!

Si volia viure, no podia fer res més. Hauria de deixar caure el guantellet. Però això era una idea absurda. El guantellet devia pesar gairebé dos quilos. Dos quilos de metall. No me'n podia desfer. Aquell guantellet era més que una peça d'armadura robada. Era l'educació del meu germà. Tres anys de menjar. Bitllets de sortida de Zilvaren, cap al sud, cap a on els vents que bufaven pels turons secs eren vint graus més freds que aquí a la Ciutat de Plata. I, si volguéssim, encara ens en quedarien per comprar una caseta. Res luxós, simplement un lloc on aixoplugar-nos. Un lloc

on pogués deixar en Hayden quan els guàrdies finalment em trobessin. No «si em trobessin», sinó «quan em trobessin», perquè seria així.

No, deixar caure aquell guantellet em costaria molt més que la meua vida; em costaria l'esperança, i a això no renunciaria. Abans m'arrancaria el braç.

Així doncs, vaig continuar pujant.

—No siguis ridícula, noia! —va cridar el guàrdia—. Cauràs abans d'arribar a la meitat!

Si el guàrdia tornés a la caserna sense el seu guantellet, tindria conseqüències. Jo no tenia ni idea de quines, però segur que no serien agradables. Per mi, ja podrien tallar-li les mans a l'imbècil i enterrar-lo fins al coll a la sorra a l'hora més abrasadora de la rendició de comptes. Jo estava decidida a anar-me'n a casa.

Sentia un dolor que em pujava des de la punta dels dits fins al braç, com una corda de foc que em cremava l'espatlla mentre continuava avançant, picant de peus, mur amunt. Vaig dirigir-me cap a una secció de la pedra que semblava desgastada però estable. O tan estable com esperava que ho fos. Amb el temps suficient, en aquesta ciutat el vent era capaç d'arrasar-ho tot, i feia milers d'anys que s'anava obrint camí a Zilvaren. La pedra arenosa s'esmicolava. Els murs i les estructures de la ciutat semblaven sòlids, però no ho eren pas. Se sabia d'altres èpoques que amb una forta puntada de peu s'havia enderrocat un edifici sencer. Jo no tenia molta força, però tampoc no era extremadament dèbil. Llançar-me contra el mur de maons posava en perill la meua vida i la meua integritat física.

Cada salt em feia pujar l'estómac a la gola... que després s'encongia com un puny quan impactava contra el mur. L'adrenalina em corria per les venes mentre succeïen tres miracles alhora:

Primer: el mur aguantava.

Segon: vaig poder-me agafar a una presa boníssima amb la mà esquerra.

Tercer: no em va sortir l'espatlla de lloc.

El peu. El peu. El p...

MERDA!

Se'm va clavar el cor al coll quan em va relliscar la sola de la bota esquerra sobre el mur, i tot el meu cos es va balancejar.

Sota meu, un sospir elegant i femení va interrompre el silenci. Suposo que, després de tot, tenia algun espectador.

No vaig mirar cap avall.

Vaig trigar un moment a calmar-me i pronunciar un grapat de malediccions per la tensió, abans de sentir-me prou segura com per respirar de nou.

—Nena! Que et mataràs! —va cridar el guàrdia.

—Potser sí. Però, i si no ho faig? —vaig cridar per respondre-li.

—Aleshores hauràs perdut el temps igualment! No hi ha cap perista en tota aquesta ciutat prou estúpid com per comprar un tros d'armadura robada.

—Au, vinga. Segur que en trobo un parell!

En realitat no en coneixia cap. Per molta misèria que hi hagués, per moltes famílies que patissin fam i morissin, cap habitant de Zilvaren s'atreviria a negociar amb una cosa tan perillosa com el guantellet que jo m'havia posat a l'avantbraç. Però tant era. No tenia cap intenció de vendre'l.

—No et perseguiré més. Et dono la meva paraula. Deixa anar el guantellet i et deixaré marxar!

Se'm va escapar una riallada que va semblar més aviat un lla-druc. I deien que els guàrdies no tenien sentit de l'humor. Aquest era un còmic de collons.

Un altre salt. Una altra sacsejada amb fiblades de dolor. Vaig calcular la trajectòria el millor que vaig poder, assegurant-me cada vegada d'apuntar a la secció de pedra menys desgastada. Finalment, a prou alçada dels carrers del Nucli, em vaig permetre el luxe d'esperar un moment per refer-me. Si em posés el guantellet a l'altre canell, cauria? I, més important encara, mentre fes el canvi de canell, podria aguantar-me a la paret amb el braç més dèbil? Hi havia massa variables per tenir en compte i no gaire temps per fer-ho.

—Com penses baixar per l'altre costat, nena?

Nena? Ha! Com gallejava el cabró. Ara cridava amb menys força. Jo estava a més de quinze metres d'alçada, prou amunt com per veure la part superior del mur. I prou lluny del carrer com perquè sentís una suor freda al clatell quan mirés cap avall.

El guàrdia tenia raó. Baixar del mur seria tan perillós com havia estat l'ascens, però l'emissari de la Reina Imperible d'allà baix havia nascut en una casa bona. Va créixer al Nucli. Els seus pares no havien de tancar la porta a les nits. Aquell home ni tan sols s'havia plantejat intentar pujar els murs que el protegien de la xurma desagradable i contagiosa de l'altra banda. Jo m'havia passat mitja vida corrent per la part superior d'aquells murs, anant d'un districte a l'altre, trobant la manera d'entrar a llocs on no se'm permetia l'entrada.

Ho feia bé i, a més, ho trobava divertit.

Vaig acabar de pujar en menys de dos minuts. El guantellet es va estampar contra la petita duna de sorra que reforçava tota la part superior del mur. Mentre m'aixecava per damunt del marge, algunes partícules de quars de la sorra van començar a despendre's, saltant per l'aire a un mil·límetre per damunt de la pedra arenosa, i l'or començava a cobrar vida.

Vaig quedar gelada, amb l'alè atrapat als pulmons, desprevinuda per la peculiaritat del que veia.

No. Aquí no. Ara no...

El guantellet va xiuxiuejar i va començar a balancejar-se mentre m'enfilava a cavall del mur. Les partícules de quars pujaven, amunt, amunt.

—Ella ens veu.

—Ella ens sent.

—Ella ens veu.

—Ella ens sent.

—Ella...

Vaig fer un cop amb la mà a damunt del guantellet i el tros d'armadura robada va callar. Els puntets brillants de quars van tornar a caure a la sorra.

—Et trobaré, noia! Ho juro! Deixa caure aquest guantellet o tindràs un enemic per a tota la vida!

Per fi, ho havia aconseguit: un matís de pànic en la súplica del guàrdia. La realitat de la situació l'havia commogut. Jo no moriria d'una caiguda, però tampoc no deixaria caure accidentalment l'armadura que ell havia llançat a terra amb fàstic quan es va adonar que havia tocat una rata de la pesta.

M'havia escapolit entre les seves mans, i no podia fer-hi res, més enllà de llançar amenaces a un fantasma al cel. Perquè jo ja me n'havia anat. Aquell imbècil d'allà baix no seria el primer enemic que faria d'entre els homes de Madra, però no volia tornar-hi a pensar més. Ara estava molt més ocupada pensant en totes les coses increïbles que faria amb el seu impressionant guantellet.

Però, primer, volia fondre aquella gloriosa joia d'or fins a l'última gota.

COMPTE
AMB ELS
PACTES
QUE FAS,
ESTIMADA.
EL DIABLE
ESTÀ EN ELS
DETALLS...

FAERIS

ISBN: 978-84-19988-61-4

9

7 8 8 4 1 9 9 8 8 6 1 4

Codi 5310065